

Arrest

nr. 324 611 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een Tadzjiek van origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Fatehabad, in het district Surkhrod, provincie Nangarhar. In Afghanistan was je werkzaam als garagist. Op een dag keerde je van jouw werk terug naar huis toen je tegengehouden werd door drie personen. Ze informeerden naar jouw broer Z. (...). Je antwoordde dat je geen idee had waar hij zich bevond en ging verder naar huis. Drie dagen later werd je opnieuw aangesproken door drie personen. Ze informeerden andermaal naar jouw broer en sloegen jou. Een buurman was getuige van het gebeuren, waarna hij jouw vader inlichtte en deze aangaf dat je niet meer naar het werk mocht gaan. Een paar dagen later, ongeveer negen dagen voor jouw vertrek, ontving je een dreigbrief van de taliban. Daarin werd gedreigd dat jouw broer diende te stoppen met zijn job. Jouw ouders brachten jouw broer op de hoogte, die zijn werkzaamheden verder zette. Kort daarop werd de taliban verkeerdelijk ingelicht dat jouw broer naar huis was gekomen. Ze vielen de woning binnen, sloegen jouw familie en namen jou mee. Je werd naar een donkere plaats gebracht, waarna ze opnieuw vragen stelden over jouw broer. Je verbleef gedurende twee dagen bij de taliban. Na

deze twee dagen vond er een gevecht in de buurt plaats, waarna de politie de plaats ontdekte waar jij vastzat en jou meenam. Je verbleef nog een zestal dagen in Afghanistan. Jouw vader regelde in die periode jouw vertrek, daar jouw leven in gevaar was.

Je verliet Afghanistan ongeveer in oktober 2020. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en enkele onbekende landen, kwam je op 17 augustus 2021 in België aan na een reis van ongeveer tien maanden. Op 18 augustus 2021 diende je jouw verzoek om internationale bescherming in. Eenmaal in België aangekomen, kreeg je te horen dat jouw moeder overleden was.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vermoord te zullen worden door de Taliban.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je verschillende originele documenten neer om aan te tonen dat je in België psychologisch wordt opgevolgd. Tevens leg je kopieën neer van de volgende documenten: jouw taskara, de taskara van jouw ouders, een dreigbrief van de Taliban, enkele documenten om de job van jouw broer Z. (...) bij het Afghaanse leger aan te tonen, enkele foto's van de job van jouw broer, enkele foto's van jouw werkzaamheden in de garage te Afghanistan en een attest van jouw school in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast haalde je aan psychologische problemen te hebben en dat jouw hoofd vast zit (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 12/01/2023, CGVS 1, p. 3), hetgeen wordt gestaafd met verschillende documenten. Hieruit blijkt dat je enkele maanden in het CIBA te Sint-Niklaas hebt verbleven en aangemeld bent in het El Paso te Leuven. Uit deze verslagen en attesten blijkt dat je neerslachtig en somber bent, weinig energie hebt, slaap- en eetproblemen hebt, je moedeloos bent, je piekergedachten hebt, er sprake is van verminderd sociaal contact en verminderde belangstelling tot deelname aan activiteiten, je suïcidale gedachten hebt, je pijnlijke herinneringen hebt, je een moeilijk rouwverlies doormaakt nadat jouw moeder overleed en je symptomen vertoont van een post-traumatische stressstoornis en een depressie. In het CIBA werd toen voornamelijk ingezet op de stabilisatie van jouw klachten en het vinden van de nodige rust en veiligheid. In deze documenten worden echter nergens aanbevelingen gedaan naar het persoonlijk onderhoud toe, noch wordt hierin gesteld dat je niet op volwaardige wijze aan het onderhoud zou kunnen deelnemen. Desalniettemin werden jou de nodige steunmaatregelen gegeven, gelet op jouw emotionele toestand tijdens de persoonlijke onderhouds. Zo werd bij aanvang van de persoonlijke onderhouds gepolst naar jouw gemoedstoestand en gepeild of je in staat was om het onderhoud te volbrengen, hetgeen je telkens positief bevestigde (CGVS 1, p. 3; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 22/03/2023, CGVS 2, p. 2). Tevens werd jou gewezen op het nemen van extra pauzes indien je hiertoe de nood voelde, waar je meermaals op inging, alsook werd besloten om het eerste persoonlijk onderhoud stop te zetten nadat je het moeilijk had en fysieke symptomen ondervond (CGVS 1, p. 3, p. 7, p. 8, p. 13, p. 14; CGVS 2, p. 7, p. 10). Na iedere pauze werd vervolgens gepeild naar jouw gemoedstoestand en of je in staat was om verder te gaan (CGVS 1, p. 7, p. 9, p. 12; CGVS 2, p. 7, p. 10, p. 12). Voorts kreeg je in een tweede persoonlijk onderhoud de kans om jouw asielmotieven verder toe te lichten (CGVS 2). Hoewel je het gedurende de persoonlijke onderhouds op het CGVS meermaals moeilijk had om verder te gaan, blijkt verder uit niets dat je niet in staat was op een volwaardige manier jouw asielmotieven uiteen te zetten. Op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud maakte je voorts duidelijk de vragen en de tolk goed begrepen te hebben (CGVS 2, p. 14).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat je bijzonder vage verklaringen aflegde over de werkzaamheden van jouw broer Z. (...) bij het Afghaanse nationale leger, nochtans de oorzaak van jouw problemen met de Taliban en uiteindelijk ook jouw vertrek uit jouw land van herkomst. Gevraagd om over de job van jouw broer te vertellen, stel je louter dat hij werkzaam was bij het Afghaanse leger (CGVS 1, p. 6). Aangemoedigd om meer te vertellen over zijn werkactiviteiten, repliceer je het niet te weten en voeg je er aan toe dat hij om de zes maanden naar huis kwam (CGVS 1, p. 6). Specifieker gepeild naar de plaats waar hij werkte, antwoordde je weliswaar dat je uit de neergelegde documenten kon uitmaken dat jouw broer werkzaam was in Maidan

Wardak, maar wat er verder nog in deze documenten stond, weet je echter niet (CGVS 1, p. 6, p. 7). Voorts kan je niet duiden wat jouw broer exact deed in het leger, noch wat zijn functie of graad specifiek inhield, noch wie zijn collega's of overste waren en of hij al dan niet een opleiding diende te volgen voor de start van zijn werkzaamheden (CGVS 1, p. 6, p. 7). Dat je geen notie hebt van de graad van jouw broer bij het nationale leger is opmerkelijk, daar je op de DVZ had aangegeven dat jouw broer een soldaat was (vragenlijst CGVS, d.d. 03/02/2022, vraag 3.5), maar vooral dat uit de legerkaart van jouw broer blijkt dat hij een 'master sergeant' was. Ook in het opleidingscertificaat wordt gesproken over een zes maanden durende opleiding tot sergeant. Dat je hier geen zicht op hebt, ondanks dat een vriend de documenten voor je voorlas (CGVS 1, p. 7), is weinig plausibel. Dit roept dan ook de nodige vragen op bij de tewerkstelling van jouw broer. Tot slot leg je nog enkele foto's neer om de werkzaamheden van jouw broer te staven. Over deze foto's kan je evenmin verdere informatie geven. Je weet immers niet waar deze foto's zijn genomen, noch heb je verdere uitleg aan jouw vader gevraagd, hoewel hij deze foto's naar jou doorstuurde (CGVS 2, p. 12). Er kan begrip worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, doch is het wel zeer merkwaardig dat jouw broer, noch jouw vader ooit meer verteld zouden hebben over de job van jouw broer (CGVS 1, p. 7). Evenmin heb je in de contacten met jouw vader na jouw vertrek verdere informatie trachten te vergaren over de tewerkstelling van jouw broer. Je stelt weliswaar gepeild te hebben naar de huidige situatie van jouw broer, maar over zijn werk heb je geen verdere vragen gesteld omwille van het feit dat je slechts korte tijd met jouw vader kon spreken (CGVS 1, p. 12). Verwacht kan dan ook worden dat je enige basiskennis bezit over de werkzaamheden van jouw broer. Hier wordt allerm minst naar details gepeild, maar naar een zekere basiskennis. Je slaagt er dan ook geenszins in om te overtuigen dat jouw broer werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger. Daar je na jouw vertrek nog contact had met jouw familie, kan worden verwacht dat je over meer informatie zou beschikken, of op zijn minst zou weten wat de door jou neergelegde documenten inhouden, hetgeen waartoe je in gebreke blijft. Jouw gebrekkige kennis over de job van jouw broer bij het Afghaanse nationale leger, plaatst dan ook de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van jouw broer op losse schroeven.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van jouw broer voor het Afghaanse nationale leger, blijkt verder nog uit enkele opmerkelijke elementen na het doornemen van de door jou neergelegde documenten. Om de tewerkstelling van jouw broer te staven, leg je naast de legerkaart van jouw broer ook nog een opleidingscertificaat en een puntenlijst neer. Hieruit blijkt echter dat jouw broer een opleiding volgde aan het trainingscenter van de nationale politie te Maidan Wardak, alsook wordt in het certificaat gesteld dat jouw broer de rangen van de nationale politie kan vervoegen als een eerlijk man. Dit stemt dan ook niet overeen met jouw verklaringen dat jouw broer bij het Afghaanse leger gewerkt zou hebben. Hieraan kan nog worden toegevoegd daar waar daadwerkelijk verwezen wordt naar Maidan Wardak, uit niets blijkt dat jouw broer daar – naast het volgen van een zes maanden durende opleiding daar – gestationeerd zou zijn geweest of daar voor een langere periode gewerkt zou hebben, dit in tegenstelling tot wat jij aangaf (CGVS 1, p. 6). Tevens blijkt uit de dreigbrief van de taliban dat ze eisten dat jouw broer stopte met zijn job als 'border commandant'. Vermoedelijk wordt hiermee verwezen naar een job als commandant bij de border police. Uit de objectieve informatie blijkt de afdeling die verantwoordelijk of bevoegd is voor de grenzen tot de politie te behoren, waardoor jouw broer volgens die dreigbrief hoogst waarschijnlijk bij de politie tewerkgesteld moet zijn geweest, en niet bij het Afghaanse nationale leger zoals jij verklaarde. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat je er niet in slaagt te overtuigen dat jouw broer bij het Afghaanse leger tewerkgesteld was.

Vervolgens moeten er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de door jouw beweerde band met de persoon waarvan jij beweert dat het jouw broer Z. (...) betreft. Ofschoon je enkele documenten en foto's neerlegt om de werkzaamheden van jouw broer te staven, blijkt uit niets dat dit jouw broer betreft. Je legde geen enkel (begin van) bewijs neer waaruit deze band zou kunnen blijken, noch legde je ook maar enig (begin van) bewijs neer omtrent de identiteit van jouw broer. Je stelde weliswaar over foto's te beschikken waar jij samen met jouw broer op te zien bent, maar zou deze niet meer kunnen verkrijgen aangezien deze op de gsm van jouw broer stonden (CGVS 1, p. 11). Het is weinig plausibel dat je deze foto's niet meer zou kunnen recupereren, terwijl jouw broer wel nog enkele foto's over zijn werkzaamheden naar jouw vader zou hebben doorgestuurd (CGVS 1, p. 11). Deze verklaring komt dan ook weinig aannemelijk over aangezien verwacht kan worden dat je jouw band met deze persoon tracht aan te tonen. Dat je er wel in slaagde om enkele foto's en documenten neer te leggen om de werkzaamheden van jouw beweerde broer te staven, kan niet worden ingezien waarom je er niet in slaagt om ook maar één stuk aan te brengen waaruit jullie band of de identiteit van jouw broer zou blijken. Daarenboven kunnen de nodige vragen worden gesteld bij jouw eigen taskara. Hoewel je jouw taskara neerlegt, dient te worden opgemerkt dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde over het bestaan van jouw taskara. Bij aankomst in België had je immers aangegeven nooit over een taskara te hebben beschikt, terwijl je tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS uiteindelijk wel een taskara neerlegde (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, d.d. 18/08/2021, p. 4. CGVS 1, p. 8). Dat je dan ook verschillende documenten en foto's neerlegt ter staving van de job van jouw broer Z. (...), kan dan ook geen ander licht doen schijnen op de vaststelling dat je de werkzaamheden van jouw broer niet aannemelijk weet te maken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om plausible verklaringen kracht bij te zetten. Daar is hier allerm minst sprake van. Op zichzelf vermogen zulke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Uit de

informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in jouw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Er kan dan ook geen waarde worden toegeschreven aan de documenten en foto's ter ondersteuning van de job van jouw broer.

Gelet op bovenstaande vaststellingen weet je niet aannemelijk te maken dat jouw broer tewerkgesteld was voor het Afghaanse nationale leger. Daar jouw vervolgingsfeiten gestoeld zijn op de werkzaamheden van jouw broer kan hier evenmin geloof aan worden gehecht.

Wat betreft de door jou beweerde vervolgingsfeiten in Afghanistan kunnen bijkomend enkele vaststellingen worden gemaakt die jouw verklaringen ongeloofwaardig maken. Wat betreft de dreigbrief die je ontving, dient te worden aangestipt dat er nog een aantal incoherenties bestaan tussen jouw verklaringen en de door jou neergelegde dreigbrief, hetgeen de geloofwaardigheid van de door jou geschetste feiten ondergraaft. Op basis van jouw verklaringen blijkt in de brief te staan dat jouw broer diende te stoppen met zijn job en dat ze zijn broer zouden meenemen met hen, hoewel je niet weet of jouw naam daadwerkelijk in de brief vermeld staat (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 8). In de brief is echter nergens een verwijzing naar jou terug te vinden, noch wordt er gerefereerd naar de broer van Z. (...), hetgeen dan ook frappant is. Daarenboven dient te worden opgeworpen dat de door jou geschetste tijdslijn waarin je deze brief zou hebben ontvangen, niet overeenstemt met de datum op het document. Je verklaarde immers dat je negen dagen na de ontvangst van deze dreigbrief Afghanistan verliet (CGVS 1, p. 10, p. 12 – 13). Gelet op jouw verklaringen tien maanden onderweg te zijn geweest en het feit dat je in augustus 2021 in België toekwam (CGVS 1, p. 11), kan worden aangenomen dat jouw vertrek zich situeerde in de periode rond oktober 2020. De dreigbrief van de taliban is echter gedateerd op 1 hamal 1399 of 20 maart 2020, hetgeen aldus betekent dat je de dreigbrief zes tot zeven maanden voor jouw vertrek reeds ontvangen hebt. De incoherentie over het moment van de ontvangst van de dreigbrief plaatst dan ook de nodige vraagtekens bij de authenticiteit van deze dreigbrief. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook weinig bewijswaarde worden gehecht aan de dreigbrief van de taliban, daar jouw verklaringen niet overeenstemmen met het door jou neergelegde document.

Vervolgens dient er gewezen te worden op jouw houding en deze van jouw familie die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Zo blijkt vooreerst dat je geen belang hechtte aan de eerste ontmoeting met de drie personen die informeerden naar jouw broer, gelet op jouw verklaringen die niet gemeld te hebben bij jouw vader (CGVS 2, p. 5). Het is aannemelijk dat je in eerste instantie niet direct doorhad dat de drie mannen met lange baarden jouw broer wensten te vervolgen (CGVS 2, p. 5); doch begon je je diezelfde dag wel af te vragen om welke reden je werd aangesproken en vervolgens begon te panikeren waarna je evenmin besloot het aan jouw vader te vertellen (CGVS 1, p. 12). In de Afghaanse context is het merkwaardig dat een gezinslid de veiligheidssituatie van thuis uit niet zou hebben meegekregen indien een van de gezinsleden actief werd voor de Afghaanse overheid. Je was bovendien ook reeds 15 jaar op dat moment, waardoor mag worden aangenomen dat je die Afghaanse veiligheidscontext reeds moet begrepen hebben. Er kan dan ook niet worden begrepen dat je jouw vader niet ingelicht zou hebben over de ontmoeting met deze drie personen, nadat je zelf begon te panikeren. Verwacht kan worden dat je dit bij hem aankaarte, opdat jouw vader de situatie verder zou kunnen inschatten. Tevens kan gewezen worden op de houding van jouw vader nadat je hem op de hoogte bracht van de tweede ontmoeting met deze drie personen. Hoewel jouw vader jou aanmaande om niet meer naar buiten of naar het werk te gaan, stel je – uitgezonderd het feit dat jouw vader jouw broer trachtte te bereiken – niet op de hoogte te zijn of jouw vader de dorpsoudsten al dan niet zou hebben ingelicht (CGVS 2, p. 6, p. 7). Ook wat betreft de dreigbrief kan je niet duiden of jouw vader andere personen dan jouw broer zou hebben ingelicht (CGVS 2, p. 8). Dat je hierover geen informatie kan geven, en jouw vader – uitgezonderd het feit dat je jou niet meer buitenshuis mocht begeven – geen andere voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om jou te beschermen, alsook dat jouw broer zijn werkzaamheden voortzette (CGVS 2, p. 8), is opmerkelijk. Dat jullie amper voorzorgsmaatregelen hebben genomen na het ontvangen van de dreigbrieven, is een houding die dan ook niet overeenstemt met jouw voorgehouden vrees. Verwacht mag worden dat je dit trachtte aan te kaarten bij de lokale vertegenwoordigers van jouw dorp, ten einde het risico op vervolging te kunnen inschatten.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen problemen met de taliban te hebben gekend omwille van de tewerkstelling van jouw broer, blijkt verder nog uit de vaststelling dat je nauwelijks enige notie blijkt te hebben van de taliban in jouw regio, noch of jouw broer al dan niet in het verleden reeds persoonlijke problemen heeft gekend met de taliban en of eventuele andere dorpelingen ooit problemen hebben gekend met de taliban. Jou gevraagd naar de leiders van de taliban in jouw regio, kom je niet verder dan het benoemen van twee personen, met name qari Nurullah en qari Asib (CGVS 1, p. 9, p. 10). Vervolgens gepeild naar jouw kennis over deze twee talibanleiders, kom je niet verder dan te zeggen dat qari Nurullah bekend was in de omgeving en dat qari Asib een van de grote mensen of leiders was van de taliban en ooit eens een checkpoint had aangevallen (CGVS 1, p. 10). Op welke manier qari Nurullah bekend was, weet je echter niet te duiden (CGVS 1, p. 10). Daar waar jouw vader jou vertelde over qari Asib die een checkpoint aanviel, heeft hij over Asib geen verdere informatie gegeven (CGVS 1, p. 10). Gepeild of jouw broer ooit persoonlijke problemen kende met of werd benaderd door de taliban, stel je het niet te weten, noch heeft jouw familie jou hierover iets verteld (CGVS 2, p. 12). Daar waar je verklaarde dat de taliban via de burens of de mullah in de moskee informeerden naar jouw broer, kan je niet duiden bij welke burens ze informeerden,

noch of dit al dan niet de mullah van de moskee zou zijn geweest die jouw burens zou hebben aangesproken (CGVS 2, p. 13). Evenmin heeft jouw vader jou hierover meer informatie bezorgd (CGVS 2, p. 13). Er kan worden gevolgd dat jouw vader jou niet alle details meegaf, doch kan worden verwacht dat hij enige basisinformatie zou hebben meegegeven, daar de dreigementen van de taliban de kern van jouw vrees uitmaken en uiteindelijk tot jouw vertrek uit Afghanistan hebben geleid. Tot slot gepolst naar eventuele andere dorpelingen die omwille van hun job voor de overheid problemen zouden hebben gekend met de taliban, verwijst je naar een dorpeling die in zijn hoofd werd gesneden omwille van zijn werkzaamheden, maar wie deze persoon was, wat zijn job inhield of waarom deze persoon problemen kende, weet je echter niet te zeggen (CGVS 2, p. 8, p. 9). Naast deze ene dorpeling, kan je geen andere voorbeelden meegeven, hoewel er nog mensen van je dorp bij de overheid en het leger werkzaam waren (CGVS 2, p. 8, p. 9). Dat je helemaal niets van informatie kan verschaffen, plaatst jouw asielmotieven op de helling. Indien de taliban daadwerkelijk jou en jouw familieleden bedreigden naar aanleiding van de job van jouw broer bij het Afghaanse leger, hetgeen uiteindelijk tot jouw vertrek uit Afghanistan heeft geleid, kan worden verwacht dat je familie en later ook jij jou over deze strijders geïnformeerd zou hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maak je niet aannemelijk dat jouw broer tewerkgesteld was bij het Afghaanse nationale leger, alsook slaag je er niet in te overtuigen vervolgingsfeiten te hebben gekend naar aanleiding van zijn werkzaamheden. Hierdoor maak je evenmin aannemelijk dat jouw broer omwille van zijn job spoorloos verdwenen zou zijn.

Wat betreft jouw verklaringen dat je jouw broer niet meer gezien of gehoord zou hebben nadat jij werd meegenomen door de taliban en nadien vrijkwam, dient te worden aangestipt dat je zijn verdwijning niet aannemelijk weet te maken. Zo blijf je in het ongewisse aangaande de huidige situatie van jouw broer. Je stelt dat er tot op heden geen nieuws is van hem (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar de stappen die jouw familie ondernam om zich te informeren over het lot van jouw broer, repliceer je dat jouw vader naar het centrale district is gegaan, ze daar aangaven dat ze jouw broer zouden proberen te vinden en zich zouden informeren op zijn werkplaats, doch dat ze niets hebben gedaan (CGVS 2, p. 11). Je vermoedt vervolgens dat jouw vader sindsdien niet meer op zoek is gegaan naar jouw broer, doch stel je al lang geen contact meer te hebben met jouw familie in Afghanistan (CGVS 2, p. 11). Dat je vader louter naar het centrale district ging om te informeren naar jouw broer, roept de nodige vragen op. Verwacht mag worden dat hij eveneens onder meer bij collega's, het leger zelf of dorpsoudsten zou zijn gaan informeren. De weinig actieve zoekpogingen van je vader samen met de vaststelling dat je vader jou enkel maar vertelde dat hij geen nieuws had gehoord van je broer, zonder meer, maakt het weinig aannemelijk dat er toch wel vragen rijzen bij je bewering dat je broer spoorloos is in Afghanistan. Aangenomen mag worden dat jullie, eens in contact, meer zouden hebben gepraat over de zoekpogingen naar je broer en een stand van zaken omtrent zijn verdwijning.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden van je broer en aan het door jou aangehaalde asielrelaas, waarop je jouw asielmotieven steunt. Je bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden

en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De neergelegde attesten, die reeds eerder werden besproken, tonen niet aan dat er in jouw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Noch jij, noch je voogd, noch je advocaat tonen aan dat jij omwille van de elementen aangehaald in de verslagen bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Aldus wordt geen verhoogd risico in jouw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, aangetoond, laat staan een dermate verhoogd risico gezien de hierboven aangegeven drastische afname van willekeurig geweld dat je in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengen je, noch jouw voogd of jouw advocaat zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, gelet op jouw verklaringen tien maanden onderweg te zijn geweest (CGVS 1, p. 11), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je gedurende een jaar naar school te zijn geweest en heb je na jouw vertrek nog contact gehad met jouw familie, die tot op heden nog steeds in Fatehabad wonen (CGVS 1, p. 6, p. 7, p. 9; verklaring

DVZ, d.d. 03/02/2022, vraag 11). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Jouw taskara en de taskara van jouw ouders zeggen enkel iets over jullie identiteit en nationaliteit. Zoals reeds eerder werd gesteld, legde je tegenstrijdige verklaringen af over het bestaan van jouw taskara, hetgeen de nodige vragen doet oproepen. Daarenboven betreffen jullie taskara's kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. De foto's van jou in de garage te Afghanistan waar je tewerkgesteld was, zeggen niets over jouw asielmotieven. Het attest van Dr. H.V. (...), waarin wordt gesteld dat je verschillende littekens hebt en je pijn hebt ter hoogte van het onderste deel van je ribbenrooster, laten niet toe uitspraken te doen over de omstandigheden waarin je deze verwondingen hebt opgelopen. Dergelijk attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen, waardoor met dit attest niet is aangetoond dat de door jou aangegeven verwondingen het gevolg zijn van jouw problemen met de taliban. Ook de verschillende attesten en documenten waaruit blijkt dat je in België psychologisch begeleid wordt, laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven. De dreigbrief van de taliban en de documenten en foto's om de tewerkstelling van jouw broer Z. (...) te staven, werden reeds eerder besproken. Wat betreft de attesten waaruit blijkt dat je een positieve attitude tentoonspreidt in de OKAN-werking en schoolloopt in het KTA te Ieper, waar je grote bereidwilligheid en betrokkenheid toont, dient te worden opgemerkt dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventuele risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in het voorliggende verzoekschrift in wat zich aandient als een enig middel op de:

- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel."

Verzoeker vestigt eerst de aandacht op het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was. Dit maakt hem kwetsbaar en volgens hem werd hiermee door het CGVS geen rekening gehouden bij het opstellen van de vragen en bij de beoordeling van zijn relaas. Verzoeker wijst verder op het hoger belang van het kind, zoals vervat in artikel 57/1, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), stelt dat het in het belang is van het kind dat het verzoek om internationale bescherming bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld, geeft aan dat hij slechts een beslissing kreeg bijna twee jaar na het indienen van zijn verzoek en herhaalt dat minderjarigen een extra kwetsbare groep vormen. De aangehaalde gebeurtenissen vonden plaats toen verzoeker 15 jaar oud was. Verzoeker wijst nog op een aantal bepalingen die duiden op de kwetsbaarheid van minderjarigen in de procedure internationale bescherming. Meer in het bijzonder wijst verzoeker in dit kader op artikel 20 lid 3 van de herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 1, 12° van

de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest) en artikel 22bis van de Grondwet. *“Het CGVS houdt geenszins rekening met het hoger belang van het kind hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. Het CGVS legt de drempel van kennis /detailering veel te hoog. Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”*

Verzoeker vervolgt:

“Er dient benadrukt te worden dat de verzoeker eveneens ernstige bijzondere procedurele noden heeft omwille van zijn psychische kwetsbaarheid.

Nochtans worden zijn psychologische problemen niet in aanmerking genomen in het kader van de beoordeling van vluchtelingenstatus en de behoefte aan subsidiaire bescherming.

Dit is een ernstige schending van de zorgvuldigheidsverplichting!

Psychische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat iemand bij terugkeer naar diens land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling moet ondergaan.

In België beschikt hij over de nodige en kwalitatieve psychologische begeleiding, die ze in Afghanistan niet kunnen voorzien.

(zie verder)

Verzoeker kan aldus voor zijn psychische klachten niet op dezelfde of gelijkaardige manier worden ondersteund in Afghanistan, als in België.

Hem in die omstandigheden terugsturen naar Afghanistan zou ongetwijfeld een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest!

(...)

Verweerster houdt geen enkele rekening met zijn psychisch lijden. Hem overdragen aan Afghanistan waar hij terecht komt in erbarmelijke omstandigheden zonder kwalitatieve begeleiding maakt wel degelijk een schending uit van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Het CGVS handelt nalatig door zijn psychologische kwetsbaarheid verder niet in rekening te nemen. Terwijl een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.”

Verzoeker benadrukt voorts dat hij het zeer lastig had tijdens zijn persoonlijke onderhouds bij verweerder. Ter illustratie wijst hij op de inhoud van de notities van deze persoonlijke onderhouds. Vervolgens stelt hij:

“De invloed van zijn psychologische toestand op zijn persoonlijk onderhoud is echter onvoldoende mee in rekening genomen.”

Verzoeker concludeert:

“Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van de verzoeker.

Zoals gesteld, dient er niet enkel een beoordeling gemaakt te worden inzake de procedurele noden maar met de geschetste elementen van kwetsbaarheid dient ook rekening gehouden te worden bij de beoordeling ten gronde.

In dit opzicht wenst verzoeker graag te wijzen op het arrest (...) van de RvV waarin de weigeringsbeslissing van het CGVS werd vernietigd omwille van het gegeven dat de CGVS niet voldoende rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid bij het beoordelingen van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming in kwestie.

(...)

Bij het beoordelen van de vrees voor vervolging van de verzoeker werd geen rekening gehouden met de jonge leeftijd van de verzoeker en zijn psychologische kwetsbaarheid, minstens werd hierover niet gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient dan ook minstens te worden vernietigd.”

Verzoeker gaat verder in op zijn vrees voor vervolging. Daarbij geeft hij vooreerst een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Met betrekking tot de motieven op grond waarvan zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, voert verzoeker voorts aan:

“Nochtans heeft hij naar het beste van zijn mogelijkheden hierover toelichting gegeven tijdens zijn persoonlijke onderhouds.

Daar waar verzoeker niet kon antwoorden op de gestelde vragen, is dit uiteraard te wijten aan zijn jonge leeftijd en het feit dat het om zijn broer gaat die veel ouders was dan hem en dat details over een job bij de overheid eerder verborgen werden gehouden dan vrijuit gedeeld. Dit betekent echter niet dat verzoeker vaag zou zijn gebleven in zijn verklaringen.

Daar waar het CGVS het onduidelijk vindt of de broer van verzoeker dan wel voor de politie of het Afghaans nationale leger heeft gewerkt dient verzoeker te verduidelijken dat deze eerst als politie agent heeft gewerkt en daarna bij het Afghaans nationale leger is gegaan.

Daar waar CGVS de inhoud van de brief vermeldt, dient er te worden herhaald dat niemand van het gezin van verzoeker deze brief kon lezen en dat hij dus ook alleen maar de inhoud kent via via.

Echter waar het CGVS beweert dat de verzoeker zichzelf zou hebben tegengesproken over het al dan niet bezitten van zijn taskara dient verzoeker er op te wijzen dat op pagina 11 van het DVZ interview duidelijk vermeldt staat dat de taskara van verzoeker bij zijn ouders ligt, niet dat hij er nooit een heeft gehad.

Verzoeker kan verder geen verduidelijking geven over de tijdsduur en data waarop feiten zich hebben afgespeeld aangezien hij zelf geen data kan lezen. Alle periodes die hij heeft vermeld zoals hoelang hij onderweg is geweest zijn dan ook ruwe schattingen en mogen niet te letterlijk worden genomen.

Verzoeker heeft ondertussen nog steeds geen contact meer gehad met zijn vader en kan dan ook op geen enkele manier bijkomende informatie verzamelen. Er werd gevraagd aan het Rode Kruis om tracing op te starten naar de familie in Afghanistan maar deze zijn terughouden omwille van de psychiatrische noden en psychologische kwetsbaarheid van verzoeker. De kans is namelijk klein dat er goed nieuws zal kunnen worden meegedeeld gezien het gebrek aan contact sinds de machtsovername...

Dit alles onderschrijft de geloofwaardigheid van de verzoeker."

Verzoeker geeft voorts aan het niet eens te zijn met de motivering dat hij "geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben".

Verzoeker stelt wel degelijk verwesterd te zijn. In dit kader wijst hij op zijn jeugdige leeftijd bij aankomst en de duur van zijn verblijf in België, zijn scholing, zijn netwerk aan vrienden, vriendinnen en kennissen, zijn inburgering, zijn kennis van het Nederlands en zijn tewerkstelling in de horeca, bij een slagerij en bij een uitgeverij en legt hij ter staving van dit alles een aantal stukken neer (verzoekschrift, p.15-21).

Verzoeker tracht vervolgens aan te tonen, aan de hand van algemene landeninformatie en rechtspraak, dat hij verwesterd is of bij een terugkeer naar Afghanistan minstens als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd "door zijn activiteiten hier, zijn aanpassing aan het Westen en te meer door het lang verblijf in België sedert jonge leeftijd". Daarbij wijst hij onder meer op zijn gewijzigde kledingstijl en attitude in het Westen, het risico bij binnenkomst via de luchthaven, het gegeven dat het niet zeker is hoe de taliban personen die terugkeren behandelen en het feit dat een louter verblijf in het Westen al problematisch kan zijn bij terugkeer (verzoekschrift, p.21-26).

Verzoeker betoogt vervolgens, aan de hand van algemene landeninformatie, dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden gevisieerd of vervolgd omwille van zijn etnie als Tadzjiek (verzoekschrift, p.26).

Verzoeker tracht verder aan te tonen, aan de hand van algemene landeninformatie en rechtspraak, dat de situatie in zijn land en regio beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (verzoekschrift, p.27-41). Met betrekking tot zijn persoonlijke omstandigheden, geeft verzoeker aan:

"Vooreerst erkend het CGVS zelf wel een toename van de aanwezigheid van de ISKP in het Oosten van het land - regio waarvan de familie van verzoeker afkomstig is - evenals een toename van de incidenten die kunnen toegeschreven worden aan de ISKP.

Dat de verzoeker in dit kader wenst ook te wijzen op het feit dat hij Afghanistan reeds jaren geleden verliet. Verzoeker leeft intussen ettelijke jaren in Westerse landen (zie hoger).

Zijn regio van afkomst; aanwezigheid van de ISKP in combinatie met de hierboven geschetste omstandigheden; in het bijzonder zijn verblijf in het buitenland maken op zich persoonlijke omstandigheden uit die het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld binnen zijn regio.

Verzoeker wenst te benadrukken dat Uw Zetel reeds de subsidiaire bescherming heeft verleend op grond van gelijkaardige persoonlijke omstandigheden, verwijzend naar arrest Elgafaj ;

Het CGVS legt de rechtspraak van Uw Zetel naast zich neer en geeft een louter theoretische weergave weer zonder een toepassing te maken in geval van verzoeker.

Dat om die reden alleen al de huidige weigeringsbeslissing jegens verzoeker eveneens minstens dient te worden vernietigd!"

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, doet verzoeker vooreerst gelden, aan de hand van algemene landeninformatie en rechtspraak, dat er onvoldoende actuele en betrouwbare informatie voorhanden is. Vervolgens tracht verzoeker uitgebreid aan te tonen, aan de hand van rechtspraak en algemene landeninformatie, dat de precaire humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan wel degelijk overwegend toe te schrijven zijn aan (het bewind van en de toepassing van de sharia door) de taliban en bijgevolg kunnen en moeten leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (verzoekschrift, p.42-59). Verzoeker wijst in dit kader opnieuw op zijn kwetsbare profiel en zijn verblijf in het buitenland, alsmede op (het gebrek aan) informatie over de behandeling van personen die terugkeren. Tevens wijst hij op informatie over de beperkingen en de gepleegde mensenrechtenschendingen onder het talibanregime, onder meer ten aanzien van vluchtelingen die terugkeren naar Afghanistan, alsmede op informatie over de humanitaire en sociaaleconomische crisis in dit

land. Ook wijst verzoeker op de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg in Afghanistan. *“Verzoeker in die omstandigheden terugsturen naar Afghanistan, is weldegelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat het artikel 3 EVRM geschonden wordt.”*

Verzoeker concludeert:

“Verweerster is onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De verweerster heeft nagelaten de vrees van de verzoeker zorgvuldig te beoordelen en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn regio van afkomst, de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker en zijn mate van verwestering gezien zijn jonge leeftijd.

Op meerdere gronden dient aan de verzoeker een beschermingsstatuut te worden toegekend. De verzoeker dient te worden erkend als vluchteling, minstens dient de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens

de bestreden beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, te hervormen en aan de verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens in ondergeschikte orde aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op verder onderzoek.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een aantal foto's en aanbevelingsbrieven inzake zijn activiteiten en integratie in België bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 2-15).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 14 maart 2025 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

Het gaat om een aantal bijkomende stukken ter staving van verzoekers integratie in België. Verzoeker voert aan de hand van deze stukken vooreerst aan dat de bestreden beslissing achterhaald is en onvoldoende en onzorgvuldig werd gemotiveerd. Hij wijst daarbij op (informatie over) het risico om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verwijt verweerder dat dit nauwelijks werd onderzocht. Ook wijst hij op zijn herkomst, achtergrond en leeftijd. Verzoeker stelt zich verder te hebben aangepast aan de Belgische samenleving, en dit doorheen zijn onderwijs, werk en andere activiteiten.

Verzoeker vestigt in dit kader verder de aandacht op (de neergelegde documenten ter staving van) zijn (houding en inzet gedurende zijn) scholing in België, zijn netwerk van vrienden en vriendinnen, zijn inburgering, zijn kennis van het Nederlands, zijn activiteiten, zijn tewerkstelling en zijn huurcontract in België. Ook legt verzoeker een dossier neer met betrekking tot zijn medische (psychologische) toestand. Daaruit blijkt dat hij het mentaal zwaar heeft gehad. Desondanks bleef hij doorzetten en gaat het geleidelijk aan beter met hem. Een nieuwe weigeringsbeslissing zou hij niet te boven komen.

“Verzoeker is als minderjarige in België aangekomen en heeft hier de afgelopen drie jaar en zeven maanden zijn leven opgebouwd. Hij heeft Nederlands geleerd, heeft zich aangepast aan de Belgische cultuur en normen en heeft hier een vrienden- en kennissenkring opgebouwd. In de loop van zijn verblijf in België legde hij contacten met mensen van diverse afkomst en met uiteenlopende overtuigingen. Verzoeker heeft aangetoond dat hij daarmee respectvol omgaat.

Verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd en om die reden groot risico loopt om door de de facto autoriteiten te worden vervolgd.”

Verzoeker stelt nogmaals dat hij zichzelf de als 'westers' omschreven waarden en normen eigen heeft gemaakt en daardoor een groot risico loopt om bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd te worden gepercipieerd.

3.2. Verweerder legt op 5 maart 2025 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.2. Verzoeker verwijst in het voorliggende verzoekschrift voorts naar en doet een betoog omtrent het hoger belang van het kind, wijst in dit kader onder meer op artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 20, 3° van de herschikte Kwalificatierichtlijn en verwijt verweerder dat er geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, doch verzoeker kan in dit betoog niet worden gevolgd.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen en overwegingen, waaronder artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang namelijk niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in concrete en duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Fatehabad in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban zou hij zijn regio en land van herkomst hebben verlaten. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn band met en het beroepsverleden van zijn broer, zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan. Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële identiteit, leeftijd, regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat er blijkens de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, waaronder de notities van het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud bij verweerder (npo 1 en npo 2), de vragenlijst, de verklaring van de DVZ en de fiche NBMV *prima facie* een aantal elementen zijn die afbreuk lijken te doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Zo lijkt er in de bestreden beslissing op grond van de voormelde stukken terecht te worden gemotiveerd dat (i) verzoeker bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd en zich niet heeft geïnformeerd omtrent het beweemde beroepsverleden van zijn broer; (ii) nog uit enkele andere, opmerkelijke elementen

blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende tewerkstelling van zijn broer; (iii) er ernstige vraagtekens rijzen bij verzoekers beweerde band met zijn broer, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer tewerkgesteld was bij het Afghaanse leger; (iv) er geen waarde kan worden gehecht aan de documenten en foto's die verzoeker neerlegde ter staving van de job van zijn broer. Eveneens lijkt in deze beslissing met recht te worden gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, die uit de beweerde tewerkstelling van zijn broer zouden zijn voortgevloeid, en dit omdat (i) er incoherenties konden worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de neergelegde dreigbrief en deze dreigbrief de nodige bewijswaarde ontbeert; (ii) de houding van verzoeker en zijn familie niet in overeenstemming zijn te brengen met verzoekers vermeende problemen en vrees; (iii) verzoeker nauwelijks enige notie bleek te hebben van de taliban in zijn regio, eventuele eerdere problemen van zijn broer met de taliban en eventuele problemen van andere dorpelingen met de taliban. Voorts lijkt in deze beslissing met reden te worden aangehaald dat verzoeker de verdwijning van zijn broer niet aannemelijk maakt. Voorts liet verzoeker na om eerder en elders in Europa of een ander veilig land op een gedegen wijze een verzoek om internationale bescherming te doen gelden, verzaakte hij aan het verzoek om internationale bescherming dat hij in Oostenrijk indiende en ontkende hij in België dat hij dit verzoek in Oostenrijk had ingediend. Verzoeker verstrekt voor deze vaststellingen in het verzoekschrift, in acht genomen dat verzoekers leeftijd en psychische problemen in de bestreden beslissing reeds terdege in rekening lijken te zijn gebracht en blijkens de dienaangaande gedane vaststellingen geen verklaring lijken te kunnen bieden voor de gedane vaststellingen, *prima facie* bovendien geen afdoende verklaring.

Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden identiteit, herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen (administratief dossier, npo 1, p.5-6, 9-10; verklaring DVZ, nr.12, 15A), dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke identiteit, regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële identiteit, leeftijd, regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De overige stukken en documenten die verzoeker (benevens de Belgische medische attesten, de documenten en foto's die verzoeker ter staving van de voorgehouden werkzaamheden van zijn broer bijbracht en de aangereikte dreigbrief die hierboven reeds mee in rekening werden gebracht) neerlegde, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De attesten inzake verzoekers opleiding en scholing in België bevatten geen elementen die uitsluitel kunnen bieden aangaande of afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De taskara's van verzoeker en diens ouders worden slechts neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht. Verder blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van deze stukken nog verder ondermijnt. Voorts valt het op dat op verzoekers taskara en de taskara van verzoekers moeder het logo rechts bovenaan aan de onderzijde onvolledig lijkt te zijn weergegeven, hetgeen erop lijkt te wijzen dat dit logo onzorgvuldig op deze stukken werd geplakt. Wat betreft de foto's waarop verzoeker wordt afgebeeld in een garage, dient te worden opgemerkt dat dergelijke foto's vatbaar zijn voor manipulatie en in scene kunnen zijn gezet. Ook bevatten deze foto's slechts een momentopname en kan uit deze foto's niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden zij zouden zijn genomen.

De bijkomende documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en die verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota bevatten tot slot ook geen elementen die uitsluitel kunnen bieden inzake of een ander licht kunnen werpen op de hoger gedane vaststellingen. Deze documenten hebben immers stuk voor stuk en louter betrekking op verzoekers medische en psychologische behandeling, leven, activiteiten en integratie in België.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT